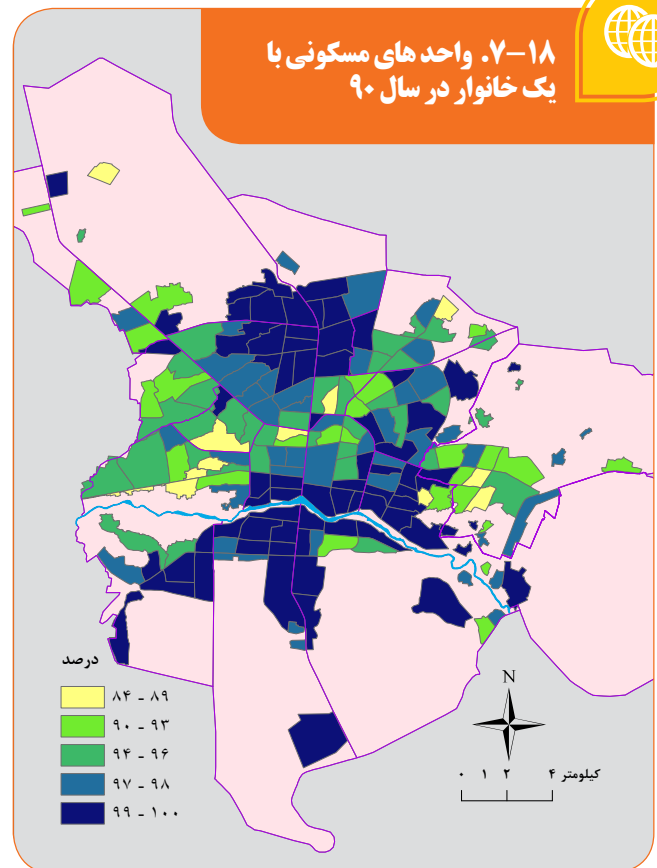
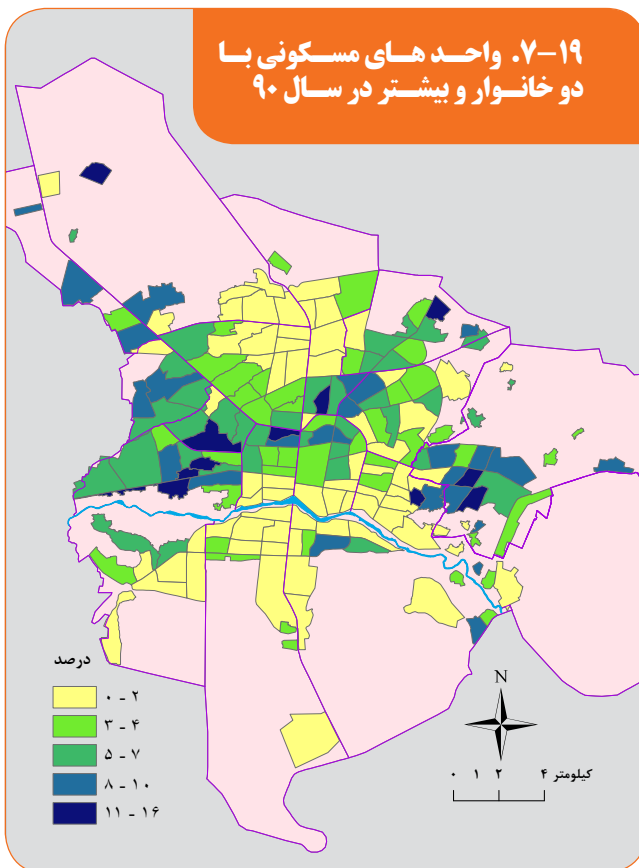

تعداد خانوار ساکن در واحد مسکونی و تعداد اتاق در اختیار خانوار

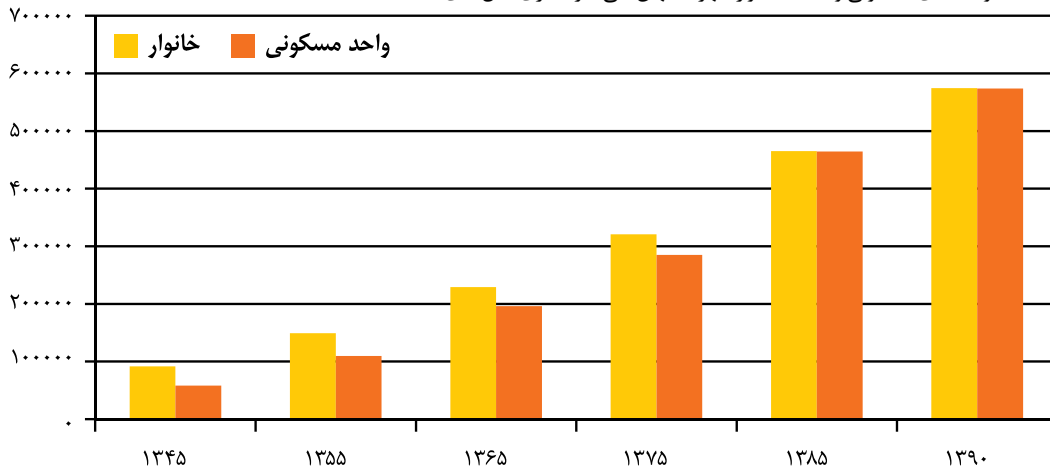
در نظر گرفته می‌شود. مقدار مطلوب این شاخص عدد یک است و هر چه از این عدد فاصله گرفته شود، کمبود واحدهای مسکونی مشاهده می‌شود.

با توجه به نقشه شماره ۷-۱۸ مشخص می‌شود تعداد واحدهای مسکونی با یک خانوار، به ترتیب در مناطق جنوبی، شمالی، شرقی و سپس مرکزی و غربی مشهود است. با توجه به نقشه ۷-۱۹ مناطق غربی و شرقی بیشترین درصد واحدهای مسکونی با دو خانوار و بیشتر را دارند. در واقع چیزی در حدود ۵ تا ۱۶ درصد از واحدهای مسکونی بیشتر محلات این مناطق، شامل دو خانوار و بیشتر است. کمترین میزان این گونه واحدها در محلات مناطق شمالی و جنوبی مشاهده می‌شود.

شاخص خانوار ساکن در واحدهای مسکونی، نسبت تعداد خانوارها به تعداد واحدهای مسکونی است و معمول ترین شاخص در برآورد کمبود تعداد واحدهای مسکونی است. از جمله معیارهای قابل توجه در بررسی‌های مسکن، ضریب اشغال واحد مسکونی یا نسبت تعداد خانوار در واحد مسکونی است، زیرا آسایش و رفاه و تحرک خانواده در گرو دو موضوع اساسی یعنی استقلال محل سکونت و فضای کافی برای زندگی است. در بهترین شرایط در هر واحد مسکونی یک خانوار ساکن می‌گردد و در این واحد، فضای کافی برای کلیه افراد خانواده فراهم است و این امر، نمایانگر عملکرد سالم و مطلوب بخش مسکن است. بر اساس استانداردهای بین‌المللی، برای هر خانوار یک واحد مسکونی

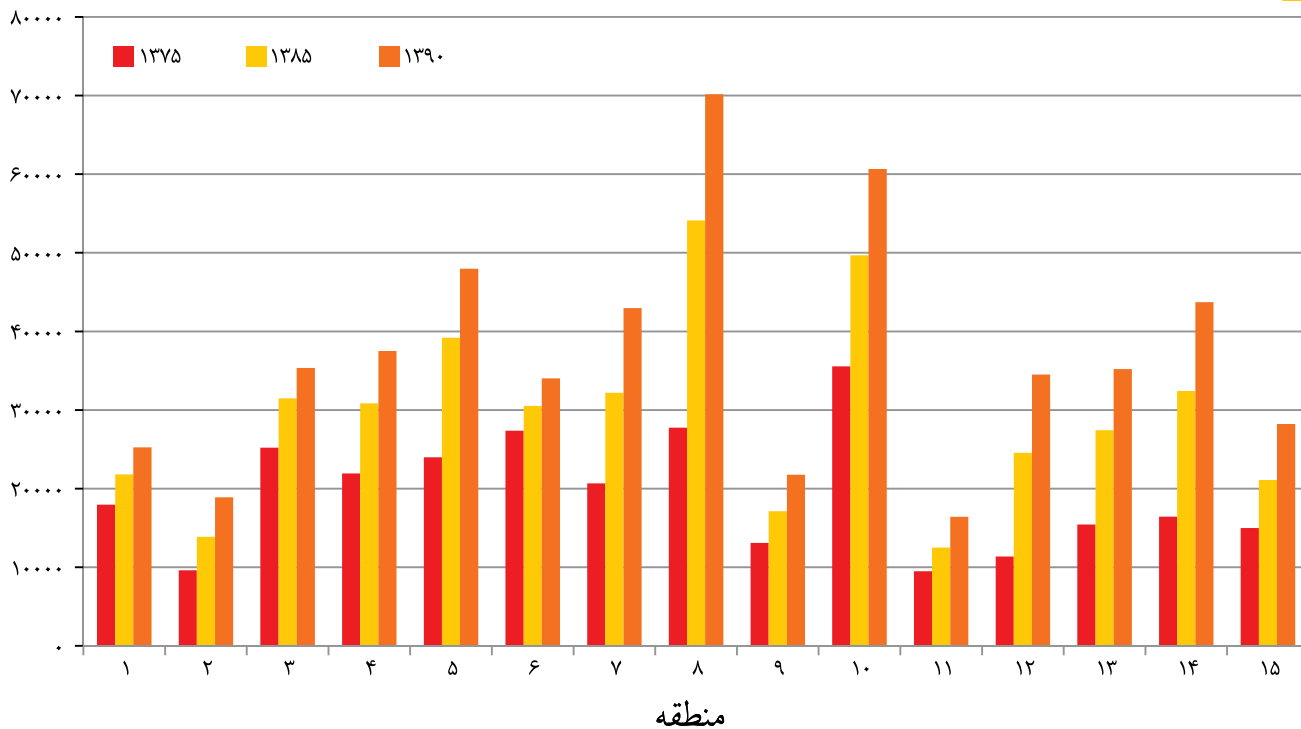

۷-۲. تعداد واحد های مسکونی و تعداد خانوار شهر اصفهان طی سرشماری سال های ۱۳۴۵-۱۳۹۰

نمودار ۷-۲ روند تغییرات تعداد واحدهای مسکونی شهر اصفهان را طی سال های ۱۳۴۵ تا ۱۳۹۰ نشان می دهد. تعداد واحدهای مسکونی از سال ۱۳۴۵ تا سال ۱۳۹۰ افزایش چشمگیری داشته است. ذکر این نکته ضروری است که این روند افزایش متناسب با روند تغییرات جمعیتی بوده است.

۷-۳. تعداد واحد های مسکونی در مناطق شهر اصفهان طی سال های ۱۳۷۵ و ۱۳۸۵ و ۱۳۹۰

نمودار ۷-۳، روند تغییرات تعداد واحدهای مسکونی را به تفکیک مناطق شهری اصفهان نشان می دهد. در سال های ۱۳۷۵، ۱۳۸۵ و ۱۳۹۰، مناطق ۸ و ۱۰ بیشترین و مناطق ۲ و ۱۱ کمترین تعداد واحدهای مسکونی را داشته اند.

شاخص متوسط تعداد اتاق در واحدهای مسکونی

و افراد ساکن در آن می‌تواند ملاک و معیار جالبی برای سنجش بهبود، سطح رفاه زیستی ساکنان آن باشد.

با توجه به نقشه‌های ۷-۲۰ و ۷-۲۱ بیشترین درصد واحدهای مسکونی با یک اتاق و دو اتاق در مناطق غربی، شمال شرقی و تا حدی شرق اصفهان است و کمترین درصد این گونه واحدها در مناطق جنوبی و تاحدی مرکزی و شمالی دیده می‌شود. بیشترین میزان واحدهای مسکونی با سه اتاق در مناطق شمالی و به میزان کمتر در محلات مناطق جنوبی پراکنده شده‌اند. از طرفی بیشترین درصد واحدهای مسکونی با چهار اتاق در مناطق جنوبی، مرکزی و تا حدی شرقی و شمالی وجود دارد و بیشترین میزان تراکم واحدهای مسکونی با پنج اتاق و شش اتاق و بیشتر نیز در مناطق جنوبی و مرکزی و تا حدی شرقی و غربی وجود دارد.

این شاخص برای شناخت سهم هر خانوار یا افراد آن از تعداد اتاقی که در واحدهای مسکونی وجود دارد، به کار می‌رود. افزایش متوسط تعداد اتاق در واحد مسکونی، فارغ از این که در هر واحد چند خانوار ساکن باشند، نشانگر بهبود رفاه زیستی ساکنان (درجه رفاه خانوارها) می‌تواند باشد. این شاخص از طریق تقسیم کردن تعداد اتاق واحدهای مسکونی به تعداد کل واحدهای مسکونی حاصل می‌شود. این شاخص به لحاظ شناخت سهم هر خانوار یا افراد آن از فضاهای تفکیک شده مسکن و روند تحولات فضاهای یک خانه به کار می‌رود. این شاخص اگرچه نمی‌تواند جزو شاخص‌های تراکم در واحدهای مسکونی محسوب شود ولی می‌تواند عامل مهمی در برآورد شاخص‌های تراکم تلقی شود. مقدار این شاخص هر چه بیشتر باشد، بهتر خواهد بود و افزایش میانگین آن، بدون در نظر گرفتن تعداد خانوار

